

Bláhoví snílci

Zavázala se
k poslušnosti
výměnou za
rok svobody

OLIVIA HORROX

KIO KAN

Copyright © Olivia Horrox, 2022

Translation © Jana Vlčková, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BEAUTIFUL LITTLE FOOLS
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Embla Books

přeložila Jana Vlčková

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-116-7

*Věnováno Deanovi, který mi ukázal,
že věda a umění patří k sobě.*

ČÁST PRVNÍ

„Byla jsem si vědoma
pocitu svobody,
jako bych neměla
vůbec žádnou odpovědnost.“

Daphne du Maurier,
Mrtvá a živá (orig. *Rebecca*)

1. kapitola

HERTFORDSHIRE

Jaro 1932

Mělo mě napadnout, že mi ten leták přinese jenom potíže, přesto jsem jím u snídani s předstíranou nonšalancí listovala. Cítila jsem, jak mi při tom buší srdce vzrušením. Nejradši bych vyskočila na stůl z ořechového dřeva, shodila talíře a čajové šálky na podlahu a vyhazovala do vzduchu toasty potřené máslem. Chce se mi křičet z plných plic, protože mě nějakým zázrakem našli! Umělecké škole z Cornwallu se podařilo mě vystopovat na předměstí mrňavého hnízda, kde se nikdy neděje nic vzrušujícího, a chtějí mě dostat na pobřeží, abych zahájila svou uměleckou kariéru.

„Zajímavé...“, mumlám si a radši volím lhostejnost než křepčení na stole. Musíte hrát podle pravidel svého publika a žádný z mých rodičů mě nepovažuje za obdivovatelku kabaretu. Otec má hlavu ponořenou do obchodní rubriky *Timesů* a matka se pokouší nakrmit vejcem naměkko mého bratra George. Snaživě zvedá lžičku do vzduchu a zakrouží s ní, než se snese ke sveřepě uzamčeným ústům vzpurného batolete. George sraští brunátný obličejíček a nesmlouvavě zavrtí hlavou na protest.

„To jsem blázen..., jak přišli na moji adresu...,“ pronesu o něco hlasitěji pro případ, že by mě neslyšeli. Ale žádný z nich ke mně nevzhledne, dokud za mými zády nezapiští sestřička Mary a nevrhne se po brožurce.

„Elizabeth dostala dopis!“ vykřikne a pokusí se mi ho vzít. Ani jsem ji neslyšela vstoupit do jídelny. Dočista překvapená, vyskočila jsem ze židle a na poslední chvíli zvedla

sešitek z jejího dosahu. Od té doby, co se jí do rukou dostaly moje knihy od Agathy Christie, je posedlá hrou na detektivu. Krade se po domě a tiše se plíží za lidmi, aby si obstarala to, čemu nadneseně říká „důkazy“. Já to nazývám slíděním.

„Není to dopis,“ odseknu a zvednu leták do výšky. „Je to brožurka. Měla bys víc zapracovat na svých dedukčních schopnostech, Mary Marpleová.“

Usedne vedle mě, nepatrně se zamračí a vezme si toast. Otec konečně spustí ruce s novinami. „Jaká brožurka?“ zeptá se podezřívavě, přimhouří šedé oči a zírá na mě přes stůl.

„Z Umělecké školy svaté Anežky,“ odpovím a maličko se mi sevře hrdlo. „O přijetí jsem nežádala, takže netuším, proč mi ji poslali.“

„Domníval jsem se, že jsi pustila ten nesmysl s uměleckou školou z hlavy,“ odpoví mírně znuděným tónem a skloní zrak, aby si nalil další šálek kávy.

Vím, že to byla čistě řečnická poznámka, přesto na ni odpovím. „Vadilo by, kdybych jim poslala ukázkou své práce? Musí to něco znamenat, když mi poslali nabídku, aniž jsem o ni požádala.“

Matka konečně odvrátí pozornost od George, který začal rozpatlávat kousky vyplivnutého vejce po vysoké stoličce, na níž sedí. „Nezačínej s tím, Elizabeth. Dnes ne.“ Povzdechne si a začne synáčka otírat ubrouskem.

Kéž bych se narodila jako George..., pomyslím si smutně, když sleduji, jak chlapeček vzpurně vrtí hlavou, až mu kaštanové prstýnky poletují kolem andělské tvářičky. V očích mých rodičů povýšil už jenom proto, že se narodil jako dědic a nositel jména. Tomu by uměleckou školu dovolili. Až vyroste, může si dělat, co si bude přát, ale se mnou má matka pouze jediný plán.

„Co je na dnešku tak zvláštního?“ zeptám se a natáhnu se pro další plátek toastu.

Mary se ozve dřív, než mi matka stačí odpovědět. „Charles Bonham přijde na večeři!“ zvolá, opře se lokty o stůl

a zamžiká na mě řasami v okamžiku, kdy nahlas zasténám. Jak jsem na to mohla zapomenout? S matkou spolu poslední dobou moc nemluvíme.

„Neopírej se lokty o stůl, Mary!“ oboří se na ni okamžitě. „Ale máš pravdu. A ty, Elizabeth, se tentokrát nebudeš předvádět. Už mi docházejí potenciální nápadníci, které bych ti mohla představit, a pánbůh ví, že po posledním fiasku na další ples pozvaná nebudeš...“

Pro větší dramatický efekt se odmlčí a já se pokouším skrýt úsměv, když si vzpomenu, s jakým gustem jsem dupla Robertu Callaghanovi na nohu, když se mě snažil osahávat při posledním tanci. Zlomila jsem mu tři prsty. Ale moje důvody pochopitelně nikoho nezajímaly, zato jsem okamžitě dostala nálepku svéhlavé dívky, „příliš divoké, aby si ji někdo namlouval“. Alespoň tak se o mně vyjádřil místní dámský spolek.

„Oblékneš si ty pěkné šaty, budeš se usmívat a povedeš s Charlesem zdvořilou konverzaci,“ pokračuje. „Myslíš, že se zvládneš pár hodin chovat jako dobře vychovaná dáma?“

„Ano, samozřejmě, matko,“ zamumlám a ona se spokojeně usměje.

Otec položil noviny na stůl, utřel si knír ubrouskem a tvrdě se na mě podíval. „Tvoje matka tuhle schůzku domluvila v tvém nejlepším zájmu, Elizabeth. Proto se snaž pokud možno méně chmuřit.“

Nemůžu si pomoci, ale hlavou mi táhne, že se lišíme v názoru, co je pro mě nejlepší, ale nechám si to pro sebe a potru si toast silnou vrstvou malinového džemu. Zvonek u dveří zařinčí a Astrid, naše fena labradora, se rozštěká a začne poskakovat v chodbě. Všichni mimoděk otočíme hlavu za zvukem kromě George, kterému je nějaký zvonek ukradený a spokojeně si slintá.

„Charles to být nemůže,“ zvolá matka, „přišel by o dvě hodiny dřív!“ Zmocní se jí nervozita a pokouší se uhladit si současně vlasy i sukni.

„Půjdu otevřít,“ oznámí otec a zvedne se ze židle v čele stolu. „Ty jdi nahoru a převlékni se,“ dodá ke mně.

Prosmýknu se kolem něho. Astrid dál ňafá a řadí na chodbě. Beru schody po dvou, ale s převlékáním rozhodně nespíchám. Nakloním se přes zábradlí, abych viděla, co se děje. Zaslechnu tlumené hlasy, a tak se nakloním o něco víc. Otec ustoupí stranou a nechá někoho projít vchodovými dveřmi. Naštěstí to není Charles Bonham. Spatřím důvěrně známé ptačí hnízdo z prošedivělých vlasů a opelichaný kožich, který nemůže patřit nikomu jinému než mé milované tetě Clarice. Usměje se a úlevou mi poklesnou ramena, když vzhledne a její šedé oči si mě okamžitě najdou.

„Ahoj, potížístko.“ Mrkne na mě a ztěžka se opře o hůl.

„Co tady děláš?“ vykřiknu a беру schody po dvou, abych ji mohla co nejdřív obejmout a vdechovat důvěrně známou vůni frází a kouře z dýmky.

„Slyšela jsem, že dnes přijde na návštěvu Charles Bonham. Doufám, že sis nemyslela, že si něco takového nechám ujít,“ chichotá se, když kráčíme chodbou do jídelny.

Mary se na tetu Clarice vrhne, sotva otevře dveře, a málem ji porazí. Matka si podrážděně povzdechne a vyplísí ji, ale sestra ji nevnímá. „Věděla jsem, že jsi to ty!“ jásá. „Věděla! Že jsem to věděla, máti?“ Mary vzrušeně blábolí s rukama ovínutýma kolem tetina pasu.

„Máš velmi bystrý postřeh,“ pochválí ji pyšně Clarice a pocuchá jí kadeře v barvě myší hnědi. „Pořád tě tolik baví detektivní romány?“

„Ano, ale ty, co máme, jsem už skoro všechny přečetla.“ Našpulí pusu a pohlédne na mě přimhouřenýma očima, jako by to byla moje vina, že nemám víc knížek, které by mi mohla šlohnout.

„V tom případě doufám, že tuhle jsi ještě neviděla,“ odpoví ostrážitě teta Clarice a vytáhne výtisk z tašky.

Nemůžu si pomoci, ale ucítím bodnutí žárlivosti. Mary popadne *Dům na úskalí* a okamžitě začne číst.

„Myslím, že tenhle příběh se odehrává v Cornwallu,“ pokračuje teta Clarice, ale Mary ji už neposlouchá. Zmínka o tom hrabství mě vytrhne z mého smutku, protože si vzpomenu na prospekt stále ležící na stole. Mary ať si klidně má všechny detektivky na světě, jen když mi naši dovolí strávit jedno jediné léto v Cornwallu. Teta si musela všimnout, jak se tvářím, protože se vlídně usmála a vzala mě kolem ramen. „Když už mluvíme o Cornwallu, mám pro tebe dárek mnohem větší,“ pronesla vlídně. Vtom jí oči padly na brožurku. „Aha... Tak ona už přišla.“

„Poslala jsi ji ty?“ zeptám se udiveně.

„Samozřejmě! Prolistovala sis ji pořádně? Co si o tom myslíš?“ Zakřením se na mě a já se pokouším o nadšený úsměv, avšak marně se bráním narůstajícímu zklamání. Takže škola se po mně neshání. Jak taky, když jsem nula bez formálního vzdělání. Sny o stipendiu se začínají rozplývat a bez něj jsem vyřízená, protože rodiče by mi školné nikdy nezaplatili.

„Proč jsi, drahá sestro, poslala mé dceři ten pamflet, aniž ses se mnou předem poradila?“ zeptá se otec tety Clarice. Tváří se rozhněvaně. Vztyčí se do své plné výšky, ale vedle tety Clarice nikdy nenahání takovou hrůzu.

„Protože chce studovat výtvarné umění, Arthure, a tahle škola patří k nejlepším,“ odpoví prostě. Oběma rukama se opře o hůl a nonšalantně pokrčí rameny.

„A já bych si přál nový automobil. Mohu očekávat, že najdu jeden zaparkovaný na příjezdové cestě?“ odsekne příkře a nalije sestře šálek čaje, jakmile se posadí ke stolu.

„V tom případě ti navrhuji, abys začal šetřit. Už jsi dost starý a ošklivý, aby sis ho koupil sám,“ odfrkne si Clarice a přidá si do čaje několik kostek cukru. „Tohle je můj dárek pro Elizabeth. Troška svobody, než se usadí. To ubohé jehňátko sotva vytáhlo paty z Hertfordshiru a ve škole říkali, že má skutečný talent.“

„Napřed jsi to měla probrat s námi, Clarice,“ vloží se do hovoru matka. Na boku chová George a já si připadám

neviditelná. Těkám pohledem z jednoho na druhého a sleduji, jak diskutují o mojí budoucnosti.

„Zajímá někoho můj názor?“ zeptám se tiše a opřu se lokty o stůl.

„Ne,“ odpoví dvojhlasně rodiče.

„Proč nemůže odjet?“ nechápe Clarice. „Podle mě by jí prospělo, kdyby se dostala do světa. Já to zaplatím. O peníze se nebojte.“

Skutečnost, že po finanční stránce je na tom teta Clarice podstatně lépe než naše rodina, byla pro mého otce vždycky jablkem sváru. Ne že bychom trpěli nouzí, ale vždycky to byla teta Clarice, kdo nás zachránil, když jsme vyrostli z bot, anebo se těsně před Vánocemi zastavila na skok, aby nám věnovala krocana, kterého „měla navíc“. Žádný z mých rodičů jí nebyl za pomoc dostatečně vděčný a já slyšela matku, jak si stěžuje, že je lehké hrát si na spasitelku, když nemusí vychovávat tři děti. Osobně se domnívám, že na ni byli zbytečně tvrdí vzhledem k tomu, že nám jenom chtěla pomoci. Manžel tety Clarice vlastnil továrnu na knoflíky a díky zakázce na zapínání vojenských uniforem během války povážlivě zbohatl. Ale k dokonalosti měl jejich život daleko. Scházely jim děti. Teta tvrdila, že jí to nevadí, protože má strýčka Teddyho a neteře a synovce. Když strýček Ted zemřel na španělskou chřipku, teta zůstala sama. Prodala fabriku, čímž získala další jmění, ale vždycky tvrdila, že by všechny svoje peníze vyměnila za jediný den navíc se svým mužem. Ale moji rodiče tohle nikdy nepochopili. Podle mě lidé vždycky chtějí to, co nemají.

Otcí se naježí knír a přísně odpoví. „S penězi to nemá nic společného, Clarice. Nechceme, aby odjela, protože jsme dceři konečně našli ctihodného nápadníka, který o ni projevil zájem. Údělem ženy není malovat obrazy, ale vdát se a vychovávat děti.“

Nejsem si jistá, jestli tahle poznámka cílila na mě nebo na tetu, ale stejně to zabolelo a já si uvědomila se špetkou beznaděje, že mi rodiče nikdy nedovolí odejít.

„Tak tohle je vyložený nesmysl!“ Teta je o správnosti rodičovského rozhodnutí zjevně přesvědčená ještě méně než já. „V průběhu staletí tu po sobě stovky žen zanechaly svou uměleckou stopu. Ty stále žiješ ve středověku, Arthure, a dovolíš své pýše, aby tě ovládala.“

„Přestaňme se už kvůli tomu hádat,“ vloží se do hovoru matka. Pořád se potýká s Georgem, který je stále mrzutější, a já se mu ani nedivím. „Zvládnout jedno vzpurné dítě je na mě ažaž. Elizabeth, běž se připravit na příchod pana Charlese. O tomhle si promluvíme později.“

Loudám se po schodech do své ložnice a zavřu za sebou dveře. Vychutnávám si klid a ticho. Nedávno vyleštěná podlaha je stále silně cítit voskem, proto opatrně kráčím po špičkách k oknu, otevřu ho a vpustím do místnosti čerstvý vzduch. Matka mi na postel připravila broskvové růžové šaty s nabíranými rukávky. Přeběhnu prsty po šifonu a povzdechnu si. Víím, že ji ty šaty stály spoustu peněz a pořídila mi je speciálně kvůli dnešnímu návštěvníkovi, ale jsou příšerné. Natáhnu si hedvábné punčochy a obléknu si šaty. Teprve potom se na sebe podívám do zrcadla. Vypadám děsně. Broskvový odstín mi zjevně nesluší, zdám se bledá a churavá. Prsty si prohrábnu vlasy v neúspěšném pokusu zkrotit neposlušnou hřívu. Opět jsem se snažila marně. Na rozdíl od vlasů mých sourozenců se moje kadeře odmítají poskládat do půvabných prstýnků a zároveň odolávají všem snahám o jejich uhlazení. Napadlo mě, že si je nechám ostříhat nakrátko, což se teď nosí, ale nikterak jsem si tím nepomohla. Místo vkusného účesu mám kolem obličeje podivný nadýchaný trojúhelník. Vtom se ozve zaškrábání, dveře se rozlétnou a do pokoje se vkolébá Astrid.

„Ahoj, holka,“ přivítám ji a podrhu za sametovýma ušima. „Co si o tom myslíš?“ zeptám se fenky a zatočím se na místě.

Začne kňučet a já vyprsknu smíchy. „Naprosto ti rozumím. Vypadám jako pivoňka, že?“

Astrid se uvelebí před krbem a já popadnu skicář a plácnu sebou na postel. Načrtnu dlouhou linii jejího těla od čenichu po ocas a svalnaté tlapy. Potom tu a tam přidám nějaký ten detail. Koušu konec tužky a soustředím se na charakteristické rysy psího obličejce. Zamžourám na otevřenou paletu barev, ležící na nočním stolku. V těchhle šatech bych opravdu malovat neměla, ale naskytla se mi vzácná příležitost zvěčnit Astrid, která mi jinak odmítá stát modelem. Natáhnu se pro štětec a namočím jej do sklenice s vodou dřív, než si to stačím rozmyslet. K mému údivu se fenka ani nepohne, dokud nejsem úplně hotová. Opatrně položím skicář na stůl, aby obrázek uschl, a důkladně si prohlédnu šaty. Není na nich ani kapka barvy.

„Vidiš, Astrid, přece jenom existuje způsob, jak být umělkyní a přitom zůstat dámou,“ poznamenám samolibě a ona tiše zavrčí. Sedne si, nastraží uši a vtom se jako na povel rozezní domovní zvonek.

„Nic se neděje,“ chystám se říct, ale ona prudce vyskočí, hlasitě šteká a divoce mává ocasem. Zabírá skoro celý volný prostor mé stísněné ložnice, a tak se vrhnu ke dveřím, abych ji vypustila na chodbu dřív, než něco shodí, ale punčochy mi podklouznou na navoskované podlaze. Ztratím kontakt s pevnou zemí a pořádně ve mně hrkne. Nohy mi vystřelí vzhůru, Astrid běsní a s každým mávnutím huňatého ohonu shazuje na podlahu knihy a různé tretky. Rozhodím paže, abych se přidržela, a hledám oporu. Chytnu se police a na zlomek vteřiny se mi uleví – než se utrhne a já s hlasitým žuchnutím skončím na zemi. Věci postavené na polici vylétnou do vzduchu a já jako ve zpomaleném filmu s hrůzou sleduji barevné křídly, kelímky s barvami a lahvičky s olejem, jak se snášejí k tvrdým prknům. Stisknu víčka a v duchu se obrním. Všude kolem mě se třítí sklo a střikají barvy. Astrid zpanikaří a vrhne se ke dveřím. Uklouzne na oleji a lesklý

černý kožich si potřísní kanárkově žlutou barvou. Vyděšeně prchá na chodbu.

„Elizabeth? Je všechno v pořádku?“ doléhá ke mně zdvořilý hlas mojí matky. „Charlesi, co kdybyste se odebral do zimní zahrady? Já skočím pro dceru.“

Nešťastně se na sebe podívám. Jsem špinavá od barev a šaty jsou zničené. Z chodby zazní matčin vyděšený výkřik a já si uvědomím, že Astrid právě prozradila, co nahoře provádíme.

„Elizabeth!“ zaječí matka.

Povzdechnu si a opatrně se zvednu z podlahy. Vyhýbám se střeptům a ignoruji bolavá bedra. Šourám se ke schodišti a připravuji se na nejhorší, ale pohled, který se mi naskytne, způsobí, že mimoděk vyprsknu smíchy. Připlácnu si dlaň na ústa. Matka na mě ohromeně zírá. Astrid je stále plná vzrušení. Nadšeně vrtí ocasem a očichává nohy našeho hosta. Charles Bonham stojí pod schody s mírně omámeným výrazem ve tváři. Na jeho námořnický modrém obleku se náramně vyjímají kanárkově žluté otisky tlap naší labradorky a pokaždé, když Astrid mávne ohonem, přistanou na jeho nohavicích další svítivé kapky.

Nedokážu říct, jestli je máti víc rozčilená ze stavu chodby a obleku chudáka Charlese, anebo ze skutečnosti, že jsem dovolila svému nápadníkovi vidět mě v tomhle neutěšeném stavu. Proto jsem se co nejdůkladněji umyla, vykartáčovala jsem si barvu z rozježených vlasů a převlékla se do jiných šatů. Ale v očích své matky jsem stejně udělala málo a pozdě.

„Účet za čistírnu samozřejmě uhradíme,“ opakuje Charlesovi a já při pomyšlení na zbytečný výdaj ucítím další bodnutí viny. Venku začalo pršet a v zimní zahradě bylo rázem dusno a páchla zatuchlinou. Jako bychom už nezačkoušeli dost nepohodlí. Charles si sušil lesknoucí se čelo

tím způsobem, že na něj potukával kapesníkem s vyšitým monogramem.

„Nelamte si s tím hlavu,“ zasmál se vesele. „Takové věci se stávají.“

Musím přiznat, že mě příjemně překvapilo, s jakou noblesou se přenesl přes rodinný trapas. Moc o něm nevím. Snad jenom to, že je dědicem továrny na plasty a zná se s mým otcem. Patří k lidem, kteří spadají do kategorie „nové peníze“, ale podle otce na stáří financí nezáleží, hlavně že potenciální ženich nějaké má. Navzdory svému mladoburžoaznímu původu Charles dokázal okouzlit ty správné lidi a jeho jméno se často objevovalo v novinách, kde ho nazývali stoupající hvězdou průmyslu, ale jinak pro mě zůstával záhadou. Je daleko pohlednější než na fotografiích z novin, ale také starší, než jsem očekávala – určitě o dobrých deset let. Vlasy barvy karamelu nosí sčesané z čela a napomádované, a hluboko posazené modré oči mají stejný odstín jako chrpy právě kvetoucí na zahradě.

„Jak jde byznys, Charlesi?“ zeptá se otec, který se k nám připojí s tetou Clarice. Ta se potutelně hihňá, když vidí, v jakém jsem zbědovaném stavu, a belhá se k židli.

„Celkem dobře, celkem dobře,“ zamumlá Charles. „Kéž bychom mohli jednou provždy umlčet ty zatracené socialisty. Zrovna když si člověk myslí, že se zbavil posledního, další vystrčí svou ošklivou hlavu. Ale ve skutečnosti nepředstavují vážnou hrozbu. Nerekrutují se z řad zkušných dělníků.“

Otec moudře přikyvuje, ale já nemám zdání, o čem mluví. „O co těm socialistům jde?“ vyzvídám. Charles se nepatrně zarazí a oči obou rodičů mě probodávají. Teta Clarice se schovává za šálkem, aby zamaskovala další chichotání. „Omlouvám se,“ zadrmolím. „Jsem jenom zvědavá.“

Charles se znovu zasměje, ale tentokrát to zní blahosklonně. „Vy jste ale všetečná osůbka, že? Socialisté jenom hledají příležitost, jak dělat potíže, a obecně platí, že jim

nikdy nic nejde pod nos. Pořád chtějí víc, ale nejsou ochotni si to odpracovat.“

„Víc čeho?“ nedám mu pokoj, ale on se nervózně zavrtí na židli a nakrčí čelo.

„Požadují vyšší mzdy, kratší pracovní dobu, víc volna...“

„Aha,“ přikývnu zamyšleně. „A to je špatné?“

Otci zaskočí čaj, vykulí oči a chvatně se natáhne po ubrousku. Máti se na mě varovně podívá.

„Chápu, chápu,“ uculuje se znovu Charles. „V podstatě máte pravdu, Elizabeth. Není špatné žádat víc, ale musíte si to zasloužit. Takhle funguje společnost. Nemůžete očekávat, že všechno dostanete naservírované na stříbrném podnose. Odměnu přináší jen pilná práce, a tihle lidé nejsou ochotní tvrdě pracovat. Dává to smysl?“ zeptá se s úsměvem a určitě se domnívá, že se mnou jedná nadměru laskavě.

„Nepsali náhodou v novinách, že jste fabriku zdědil po svém otci?“ zeptám se, upřímně zvědavá, jestli si je vědom pokrytectví ve svém tvrzení, anebo se nad tím nikdy dřív nezamyslel.

Na zlomek vteřiny se zakaboní a z příjemného muže se rázem promění v groteskní postavu. Nepatrně sebou trhnu. Bleskově se vzpamatuje a roztáhne rty do falešného úsměvu. Ale místo aby mi odpověděl na otázku, otočí se k mému otci a rozesměje se. „Vypadá to, že máte doma zapálenou komunistku!“

„Ujišťuji vás, že nic takového není. Nemá ponětí, o čem se bavíme. Je to tak, Elizabeth?“ Otvírám pusku, abych mu odpověděla, ale otec pokračuje dál: „Charlesi, co kdybychom se přesunuli do mé pracovny a nechali dámy, ať si v klidu dopijí čaj?“

Bez dalšího slova vyprovodí Charlese ze zimní zahrady a já zůstanu jen ve společnosti matky a tety Clarice. Dlouze si povzdechnu a ovívám se ubrouskem. Případá mi, že v rozpalené místnosti nezůstal žádný vzduch.

„Nuže..., podle mě to šlo dobře,“ poznamená spokojeně teta a já se na ni chmurně podívám. „Ty dokážeš člověka povzbudit! Stejně se ti nelíbil. Můžeme teď probrat tu uměleckou školu?“

„Elizabeth, běž do svého pokoje a uklid' si po sobě ten nepořádek,“ zpraží mě přísně matka. Tetu Clarice vůbec nebere na vědomí. „A jestli ta podlaha bude potřebovat znovu navoskovat, uděláš to sama!“ volá za mnou.

Klečím na podlaze, sbírám titěrné střepy a odhazuji je do odpadkového koše. Na posteli stále leží brožurka z Umělecké školy svaté Anežky. Znovu ji zvednu. Z obálky na mě volá oceán. Kéž bych ho mohla vidět na vlastní oči, cítit písek mezi prsty u nohou, vyšplhat se na útes a nechat se ovívat slanou brízou... Zavřu oči a skoro si umím představit, že tam jsem. Skoro, ale ne úplně. Na pobřeží jsem nikdy nebyla a moře znám pouze z obrázků, jako je ten, který mám před sebou. Od malička toužím alespoň jednou pohlédnout na nekonečnou vodní plochu. Povzdechnu si a smetu do koše poslední úlomky skla. Potom sebou praštím na lůžko a znovu listuji letákem.

Stále jsem do něj pohroužená a zabývám se detaily, když se otevřou dveře a na prahu se objeví máti. „Přece jsem ti nařídila, že máš uklízet,“ praví přísně. Seskočím z matrace a vrhnu se na skvrny od barvy, ale ona si unaveně povzdechne. „Nech to být. Otec s tebou chce mluvit ve své pracovně.“

Zvednu se a cestou ze schodů se mi svírá žaludek. Zastavím se přede dveřmi a v duchu se obrním. „Jsem v naprosté pohodě, a ať se stane cokoli, dobře to dopadne,“ zadrmlolím svoji mantru. Tohle si říkám tak dlouho, co si pamatuji. Opakuji ta slova pokaždé, když si potřebuji uklidnit nervy anebo je toho na mě tolik, až mi puká hlava. Přetřím si je ještě jednou a okamžitě se cítím klidnější. Pak zaklepám na dveře.

Otec mě zevnitř zve dál, proto stisknu kliku a překročím práh. Do jeho pracovny moc často nezavítám, a tak těkám zrakem po mahagonových policích se svazky knih v kožené vazbě. Je zde cítit kouř, a není divu, když v popelníku poblíž dvou prázdných sklenic na whisky čadí zbytky dvou doutníků. Otec sedí za stolem, tváří se vážně a listuje nějakými lejsdry. Nevzhlédne ke mně, když se k němu přiblížím, proto rozpačitě otálím několik desítek centimetrů od něho.

„Charles už odešel?“ zeptám se v naději, že udržím přítivou atmosféru. Konečně mě vezme na vědomí, šedýma očima se zabodne do mých zelených a dlouze a pátravě si mě prohlíží.

„Ano, Charles už je pryč,“ prohlásí nakonec, naposledy sklepe papíry o stůl a odloží je stranou. „Celkem jsi ho zaujala, přestože ses pokusila dnešní odpoledne sabotovat.“

„Otče, nic jsem *nesabotovala*,“ spustím odhodlaně, ale on zvedne ruku, aby mě umlčel.

„Charles je slušný gentleman. Nechce tě do ničeho tlačit. Má pochopení. Domnívá se, že se vyplatí počkat do nového roku, než se vezmete. Do té doby mi doporučil přihlásit tě do renomované rodinné školy.“ Podívá se na kalendář na svém stole a zalistuje jím. „Tím pádem máš osm měsíců na to, aby sis osvojila vybrané manýry.“

„Než se vdám?“ Šumí mi v uších. Zmocní se mě panika a zatočí se mi hlava. „Copak ti nabídl, že se se mnou zasnoubí?“

„Nabídl a já jeho nabídku tvým jménem přijal. Charles ti bude velmi dobrým manželem a já věřím, že po krátkém tréninku z tebe bude výtečná ženuška.“

„Je mi devatenáct. Není na rodinnou školu pozdě? Kromě toho se nechci vdávat. Toužím –“

„Já vím, po čem prahneš, Elizabeth. Přeješ si být malířkou, stát se slavnou a žít svůj bohémský sen. Nicméně nejsi talent od pánaboha a tvoje představy jsou na hony vzdálené realitě. Tvým posláním není stát se malířkou, nýbrž ctihodnou chotí.“

Nakloní se nad stolem a plně se na mě soustředí, aby se ujistil, že jsem mu porozuměla, ale já, celá zkoprnělá, stojím uprostřed místnosti a věším hlavu. Otec byl vždycky přísný, ale nemůžu uvěřit, že by mě někomu přislíbil, aniž by se mě předtím zeptal. Marně hledám slova, když vtom se rozlétnou dveře a dovnitř se vkolébá teta Clarice, následovaná máti.

„Omlouvám se, Arthure, ale nepodařilo se mi ji zastavit...“, spustí matka, ale teta je hlasitější.

„Co je to za nesmysl?“ zahřímá a namíří na otce svou hůl. „Ty chceš provdat Elizabeth za toho odporného člověka? To snad nemyslíš vážně!“

„Do toho ti nic není, Clarice. Existují určité věci, které jsou výhradně v mé vlastní pravomoci, a ty zahrnují i moje děti,“ odpoví úsečně a naježí obočí. „Já rozhodnu, co je pro ně nejlepší, a žádná finanční částka na tom nic nezmění.“

„Tohle pro mě nejlepší není!“ pokouším se protestovat, ale on se na mě jen pobaveně podívá.

„Opravdu?“ Povytáhne obočí. „Máš snad jiný plán, jak se zabezpečit? Který rozumný rodič by připustil, aby mu dcera utekla s bandou radikálních socialistických umělců?“

Několikrát otevřu a zase zavřu pusu, jak nenacházím ta správná slova. Sotva dýchám. Připadá mi, že se můj svět každou vteřinou scvrkává a tíha otcova rozhodnutí mi drtí plíce.

Teta Clarice ke mně přistoupí a položí mi ruku na rameno. Díky jejímu doteku se maličko uvolním. „Kdyby se dokázala uživit, pustil bys ji? Jde ti o pověst, anebo o peníze?“

„O obojí!“ zavrčí. „Nemůžu si dovolit věčně ji podporovat a nepřipustím, aby se z ní stala stará panna. Proč taky, když je někdo ochotný se s ní oženit?“

„Co takhle dohodnout se na kompromisu?“ navrhone opatrně teta. Cítím, jak svírá moje rameno o něco pevněji. „Místo abys ji poslal do rodinné školy, dopřej jí tu výtvarnou. Dej jí šanci, ať pozná, co je život, než se usadí s Charlesem.“

„To naprosto nepřichází v úvahu!“ Otec si odfrkne a teta Clarice skloní zrak ke svým vrásčitým rukám, složeným na ohybu hole.

„Elizabeth, drahá, nevadilo by ti nechat nás chvíli o samotě?“ zeptá se mírně. Kdyby to po mně chtěl někdo jiný, nejspíš bych ztropila povyk, ale zachytím její pohled a ona na mě spiklenecky mrkne. Proto přikývnu a omluvím se.

Tiše za sebou zavřu, a sotva západka zacvakne, zaslechnu šum nezřetelných hlasů. Zoufale si přeji vědět, o čem se ti dva baví, a přestože si uvědomuji, že poslouchat za dveřmi se nevyplácí, každý román od Agathy Christie, který jsem přečetla, mě přesvědčuje o opaku. Přitisknu ucho na chladné tvrdé dřevo a pozorně poslouchám. Napřed slyším hlas tety Clarice.

„Pokud ode mě očekáváš, že jí poskytnu věno, přinejmenším bys mi mohl splnit jedno jediné přání,“ praví vážně. „Proč jsi tak zásadně proti, Arthure?“

„Protože pro mladou dámu se tahle škola nehodí,“ trvá na svém. „A nedovolím ti, abys mě podplácela příslibem věna, Clarice.“

„Nepokouším se tě podplatit!“ povzdechne si. „Jenom se tě snažím přimět, abys udělal, co je správné pro Elizabeth.“

„Co ty považuješ za správné,“ opraví ji.

„Ano,“ souhlasí. „Uvědomuji si, že je to tvoje dcera, a ne moje, a konečné rozhodnutí záleží na tobě, ale prosím věř mi, když říkám, že chci jenom to, co je pro ni nejlepší. Jedno léto na umělecké škole z ní druhou Artemisii neudělá, ale poskytne jí zaslouženou svobodu a umožní získat špetku životních zkušeností.“

Otcovu odpověď neslyším. Sotva dýchám a tisknu ucho silněji ke dveřím. Slyším tetu Clarice, jak si přehnaně povzdechla.

„Ale no tak, Arthure... Pusť ji a já jí poskytnu věno, zaplatím studium na umělecké škole, a dokonce uhradím i náklady spojené se svatbou. Co můžeš ztratit?“

Vtom se znenadání dveře otevřou a já málem spadnu po hlavě do pracovny. Otec mě zpraží opovržlivým pohledem. „Předpokládám, že jsi všechno slyšela.“

„Jenom něco,“ odpovím zahanbeně a teta Clarice lítostivě zakouří očima.

„Opravdu to chceš?“ uhodí na mě otec. „Odjet na léto do umělecké školy?“

„Ano. Víc než cokoli jiného,“ vydechnu. Srdce mi tluče tak rychle, až se bojím, že mi vylétne z hrudi.

Těká očima mezi matkou a tetou, nakonec jimi spočine zpátky na mně. Zvažuje, co pro něho bude nejlepší, a musí se rychle rozhodnout. „A když tě pustím, slibuješ, že se přestaneš bránit pozdějšímu sňatku?“

„Slibuji.“

„Dobře tedy,“ prohlásí rázně a skloní zrak k lejstrům na stole. „Dávám ti čas do konce léta. Potom se vrátíš domů a po novém roce se provdáš za Charlese.“

2. kapitola

Od Charlesovy návštěvy uplynuly dva týdny, a po hektickém organizování na poslední chvíli sedím ve vlaku, který v devět vyrazí z Paddingtonu do Penzance. Rodiče usoudili, že nejlepší bude nechat Charlese žít v přesvědčení, že jedu do rodinné školy, ale kdyby záleželo na mně, tak by mi bylo úplně jedno, jestli zná pravdu nebo ne. Konečně se mi splní sen a Charlese si stejně nevezmu.

Sedím sama ve vagonu a jsem plná očekávání. Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsem na cestě a poprvé v životě z dosahu rodičů. Tuším, že se přede mnou rozprostírá budoucnost, a je to opojný pocit. Nevím, jestli se víc těším na studium, anebo na zážitky, které mě čekají. Opřu si pokrčené

nohy o sedadlo a obejmu je pažemi. Bradu si položím na kolena a přihloupě se culím, zatímco zírám z okna pocákaného deštěm. Krajina se mění. Centrum města napěchované stavbami, nad nimiž svrchu bdí výškové budovy, plynule přechází k nižší a řidší zástavbě, až se definitivně změní v zelená pole a louky. Řítím se pryč od všeho, co znám. Měl by to být skličující pocit, ale ve mně převládá úleva.

Vlak zpomalí a vjíždí do další stanice. Podívám se na hodinky. Přestože jsme svižně uháněli krajinou, zdá se mi, že se minutová ručička sotva pohnula. S povzdechem se připravím na dlouhou cestu, když vtom do mého kupé vstoupí muž středního věku. Uvelebí se naproti mně a otevře si noviny. Vlak se dá do pohybu a nabírá rychlost. Já se vrátím k zírání z okna a oči mi těkají sem a tam, jak se snažím rychle vstřebat rozmazaný svět za sklem. Odmítám se odvrátit a dychtivě čekám na okamžik, kdy konečně poprvé uvidím moře. Sendviče s džemem, které jsem si připravila na cestu, jsem dávno snědla, a kručí mi v žaludku.

Po několika hodinách se mi začnou klížit oči, kolébání vlaku mě uspává, když vtom se přede mnou zčistajasna zjeví širý oceán. Vlak rachotí přímo kolem vody a divoce se chvěje, bičován větrem vanoucím od moře. Přitisknu obličej k oknu a s posvátnou úctou sleduji ocelově šedou masu, táhnoucí se až k obzoru. Můj dech se sráží na skle a kalí mi výhled, a musím okno otírat rukávem, abych něco viděla. Nikdy jsem nic takového nespátřila. Voda se rozlévá, kam až oko dohlédne. Svědí mě prsty, jak ráda bych malovala, ale jsem si vědoma toho, že při téhle rychlosti nemá smysl pokoušet se výhled zachytit.

O několik hodin později vlak opět zpomalí. Vjíždíme do Penzance, kde vystoupím a s úlevou si protáhnu ztuhlé nohy. Déšť jsme nechali v Somersetu a cornwallské slunce svítí dolů na nástupiště a vrhá oslepující paprsky na lesknoucí se

vlak. Chopím se kufru. V St. Agnes jsem si pronajala pokoj od vdovy, která prošla přísnou kontrolou mých rodičů (pronajímá pokoje pouze dívkám a nepovoluje večírky ani nocležníky). Autobus mě vysadí na náměstí a já se chvíli rozhlížím, než se zorientuji, než se vydám uličkou podle pokynů, které jsem si načmárala na ruku. Ulička je příkrá, lemovaná šikmou řadou domků, které jako obří schodiště sestupují do zalesněného údolí. Ploužím se z kopce dolů, dokud se nedostanu k tomu pravému. Zvenčí vypadá mírně zchátrale, ale malá zahrádka je upravená a udržovaná. Otevřu vrata a cestou k vchodovým dveřím pohladím pohupující se zlaté hlavičky narcisů. Potom dvakrát zaklepu a plna očekávání zadržím dech.

Dveře se rozlétnou a stojí v nich kyprá paní s opálenou pletí a čupřinou kudrnatých kaštanových vlasů. „Zdravím, vy musíte být Elizabeth,“ zašveholí a vlídně se usmívá. Vrásky kolem očí a úst se jí prohloubí. Ustoupí stranou, aby mě vpustila do chodby, a já vydechnu úlevou, že moje bytná není autoritativní typ, v nějž naši doufali. „Jmenuji se Sally, ale můžete mi říkat Sal. Pojdte dál a odložte si. Musíte být vyčerpaná z dlouhé cesty.“ Zamíří do kuchyně, odkud se vzápětí ozve cinkání porcelánu a charakteristický zvuk konvice postavené na sporák. Já zatím rozpačitě přešlapuji na chodbě. „Posadte se, drahá. Připravím vám čaj a potom vám ukážu váš pokoj.“ Hovoří ke mně nesmlouvavým, ale přátelským tónem, proto jí okamžitě vyhovím. „Žádný přepych u mě nenajdete, zato si užijete dost pohodlí.“

Vyndá ze skříňky biskupský chlebiček a rozkrájí ho na silné plátky. Postaví na stůl dva velké hrnky a vyzve mě, abych si posloužila. Nemusí mě dvakrát pobízet, hladově se na pečivo vrhnu. Sladký chlebiček chutná božsky a slastně se rozpouští v ústech. Užívám si to, protože naposledy jsem jedla ve vlaku a moje ubohé toasty s džemem nesnesou srovnání.

„Jak jsem se zmínila ve svém dopise, bydlí tu ještě jedna studentka umění,“ pokračuje Sal. „Jmenuje se Nina. Myslí, že tu momentálně není, ale určitě vás potěší mít spolužačku pod jednou střechou.“

Po svačině mě odvede nahoru do mé ložnice. „Jak už jsem povídala, není to nic moc...“ Zaváhá a otevře dveře.

Překročím práh a mé srdce zaplaví směs hrdosti a vzrušení. Místnost je malá, zato zářivě vybílená. Světlo proudí dovnitř velkým oknem lemovaným žlutými květovanými závěsy. Na prádelníku stojí džbánek se žlutými narcisy. Zkosený strop je dosti nízký, ale naštěstí jsem malá, a tak se nebudu muset hrbít. Prostor je možná trochu stísněný, zato je celý můj, a já si dopřeji chvilku na vychutnání svého prvního kroku k nezávislosti.

„Je dokonalý,“ odpovím a bez dechu usednu na rozvrzanou postel, prsty uhladím přehoz sešitý ze zbytků látek. Bytná mi oplátí úsměv a zavře za sebou dveře. Nechá mě, abych se usadila ve svém novém domově. Spokojeně se rozhlížím kolem sebe a všímám si detailů. Mám svůj vlastní pokoj, kde si můžu dělat, co se mi zlíbí, a po zbytek roku budu žít a studovat v Cornwallu. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Zavrtím hlavou nad množstvím možností, které se mi náhle nabízejí. Mám před sebou celé léto zasvěcené studiu, léto, kdy se nemusím hašteřit s Mary kvůli tomu, že mi krade knížky. Nemusím se stavět na odpor matce, která se mě pokouší strojit jako panenku, ani snášet zklamané pohledy otce, kterého dodnes mrzí, že jsem se nenarodila jako kluk. Vzápětí mě napadne, že jedno léto není nic moc, a až skončí, očekává se ode mě, že se provdám za Charlese. Stojím před zrcadlem a hledím na svůj mírně nervózní obraz.

„Dělám správně. Učinila jsem správné rozhodnutí. Všechno *bude* zase v pořádku,“ opakuji si přesvědčivě a cítím, jak se začínám uvolňovat. Vtom se ozve zaklepání, až nadskočím úlekem.

Pootevřu dveře a ocitnu se tváří v tvář vysoké dívky s porcelánovou pletí a ostře řezaným pohledným obličejem. Havraní vlasy má ostříhané do stylového chlapeckého účesu v délce po bradu. S neskrývaným zájmem na mě upírá velké, skoro černé oči.

„Zdravím. Ty musíš být Elizabeth,“ osloví mě, vejde do pokoje a rozhlédne se kolem sebe. „Mluvila jsi s někým?“

„Ne,“ vyhrknu a cítím, jak mi rudnou tváře. Poslední věc, kterou potřebuji, je, aby moje nová spolubydlící zjistila, že si povídám pro sebe.

Pokrčí rameny, uvelebí se na poseli a překříží jednu dlouhou nohu přes druhou. „Slyšela jsem, že budeme spolužačky. Jsem Nina – pro případ, že by ti to nedošlo.“

„Předpokládala jsem to.“ Plaše se usměji. K mé úlevě se zdá dostatečně přátelská a já cítím, jak v mých ramenou nepatrně povoluje napětí. „Jak dlouho tu studuješ?“

„Věky. Přestěhovala jsem se sem z Londýna asi před dvěma lety nebo tak nějak za svým přítelem Eddiem,“ odpoví lhostejně a obrátí pozornost zpátky ke mně. „Jak dlouho tu plánuješ zůstat?“

„Tak dlouho, jak jen to půjde,“ odpovím opatrně. „Přínejmenším do konce roku.“

Moudře přikývne a zabývá se záděrou u nehtu. „Znamená to, že máš stipendium?“

„Ne, školné mi platí teta.“

„Mně rodiče. Tolik se jim ulevilo, že mě mají z krku, že by klidně platili věčně, kdybych je požádala, jenom aby mě tu udrželi.“ Nepoznám, jestli žertuje nebo ne, ale dříve než se stačím zeptat, zvedne se a uhladí si nohavice. „Dnes večer se naše parta chystá do zdejší hospody. Měla bys jít taky. Takže v šest. Můžeme vyrazit spolu, jestli chceš.“

Přikývnu a příslibím účast. Nato elegantně vypluje z místnosti a já opět osamím. Vydechnu úlevou a na okamžik se natáhnu na postel. Připadá mi, že jsem právě prošla první zkouškou. Z Niny jde trochu strach, ale musela jsem ji něčím

zaujmout, když mě pozvala, abych se seznámila s jejími přáteli. Nadskakují vzrušením. Nemůžu se dočkat, až poznám další umělecky založené duše. Jsem zvědavá, jestli budou tak noblesní jako Nina a co si o mně budou myslet. Chmurně se mračím na kufr a nemám najednou chuť začít s vybalováním. Radši bych vyrazila na průzkum a užila si krásné počasí. Nedělám si násilí, zvednu se, popadnu aktovku a jdu si to dopřát dřív, než si to rozmyslím.

Ačkoliv je teprve duben, jako by se již ve vzduchu vznášelo očekávání a radost z blížícího se léta. Čerstvě sestřižené zelené ploty kypí životem, vržou v nich cvrčci a kolem poletují čmeláci. Ostružiní začíná kvést a mezi pichlavými šlahouny se sytě zelenými listy se objevují bílé nadýchané chomáčky květů. Na konci uličky se přede mnou rozprostře fialově kvetoucí vřesoviště a kopce pokrývá citronově žlutý koberec z hlodášů.

Pokračuji v chůzi další hodinu, tu a tam se zastavím, vytáhnu skicář a načrtnu si to, co mě zrovna zaujalo: motýla vyhrívajícího se na listu, pěnkavu hledající klid ve stínu pod keřem, rozpadající se ruiny starého statku. Nakonec dojdou na kraj rozlehlého lesa a zastavím se. Dumám, jestli bych se neměla vrátit, ale vtom moji pozornost upoutá pohyb mezi stromy. Přisahal bych, že jsem zahlédla jelena, proto se za ním kradu, jak nejtíšeji dokážu.

V lese je temno a chladno, ze země, po níž kráčím, stoupá pach rozkladu. Opět mě napadne, že se otočím a zamířím zpátky, ale znovu mě upoutá ten pohyb. Určitě je to jelen! A veliký. Tanečním krokem míří do hlubin hvozdů a já ho následuji až k rozpadajícímu se plotu korunovanému ostnatým drátem. Jelen pokračuje dál, ale já se zastavím před cedulí upozorňující na soukromý majetek. Jelen se zvolna loudá trávou vysokou po kolena na druhé straně plotu a já bych si zoufale přála přidat ho do své sbírky skic. Otočím se k tabuli zády, skloním se a opatrně se prosmýknu pod ostnatým drátem. Jelen se zastaví a líně přežvykuje trávu, tu a tam

zakloní hlavu s mohutným parožím. Pokleknu několik metrů od něho a pustím se do črtání. Srdce mi divoce tluč v hrudi a pokouším se zklidnit roztřesené ruce.

Stále se tetelím radostí, že se mi podařilo dostat tak blízko k tomuto majestátnímu tvorovi, když vtom třeskne rána. Prudce se zvednu stejně jako ptáci ve větvích. Jelen vystřelí jako šíp do bezpečí hustého lesa. Přidušeně vykřiknu a rozběhnu se za ním, ale je dávno pryč. Z dálky se ozve volání, a tak se zastavím, abych zjistila, odkud ten hluk pochází. Rozhlížím se kolem sebe, točí se mi hlava a připadám si dezorientovaná. Do žil mi proudí adrenalin a moje srdce bije na poplach. Zvýšené hlasy se blíží, ale nedokážu rozlišit, co říkají, protože mi zvoní v uších.

„Copak jste neviděla ty cedule? Tohle je soukromý majetek!“ zvolá zlostný hlas. Blíží se ke mně vysoký muž v obleku z vlněného tvídu a s bekovkou kryjící tmavé vlasy, staženou nízko do čela. Obočí má svraštělé, nepopíratelně se zlobí a mhouří tmavě hnědé oči. Kráčí ke mně a podezřívavě si mě prohlíží. Nevypadá o moc starší než já, může mu být kolem dvaceti, zato je o dobrých třicet centimetrů vyšší a je na něm vidět, že navzdory mladému věku je zvyklý poroučet. Asi bych se měla bát, koneckonců jsem pronikla na zapovězené území, ale cítím se mírně otupělá. Zůstane stát kousek ode mě a sebevědomí ho začíná opouštět. Třeba očekával, že mě vyděsí, anebo před ním uteču jako ten jelen, a teď neví, co si se mnou má počít.

„Kdo jste a co tady pohledáváte?“ zeptá se příkře. V melodickém hlase se skrývá potlačovaná zášť.

„Procházím se tady. Ztratila jsem se a stopovala... Potom se ozvala střelba a –“ Oči mi padnou na zlomenou pušku přehozenou přes jeho paži. „To vy! Vy jste po mně střílel!“

Moje obvinění ho maličko zaskočí. Vykulí tmavé oči a přísnost ho na okamžik opustí. Nato mě zpraží kritickým pohledem.

„Nic takového jsem neudělal.“

„Padl výstřel!“ zvolám a rozčileně ukážu na jeho zbraň. „Důkaz máte ve svých rukách.“

„Mířil jsem na jelena,“ ucedí přes zaťaté zuby, „a složil bych ho, kdyby z trávy nevykoukla vaše hlava a nerozpptýlila mě.“

„Tak za to jsem ráda!“ odseknu. „Proč chcete zabít tak ušlechtilé zvíře?“

„Snižujeme stavy vysoké zvěře pro její vlastní dobro.“ Pokrčí rameny.

„Ach, jak ušlechtilé! Určitě je vám neskonale vděčná,“ odpovím hořce a mladý muž našpulí rty.

„Tohle je moje honitba,“ odpoví podrážděně. „Kdybych potřeboval poradit, jak ji mám spravovat, najmu si odborníka. Vzhledem k tomu, že buď neumíte číst nebo nedbáte na pravidla, nejste na tuhle roli dost kompetentní. Teď kdyby vám to nevadilo... Pohybujete se po soukromém pozemku. Nemohla byste laskavě odejít a obtěžovat někoho jiného?“

Cítím, jak rudnu zlostí a zahanbením. Sleduji, jak roztahuje rty do samolibého úsměvu.

„S radostí!“ odseknu dotčeně. „Ve vaší společnosti nehodlám strávit jedinou další minutu.“ Posbírám si věci, jak nejrychleji dokážu, ještě jednou drzouna zpražím pohledem, otočím se na patě a brodím se vysokou trávou.

„Kéž bych mohl říct, že mi bylo ctí!“ slyším, jak za mnou křičí, když mizím mezi stromy.

Zlobím se ještě ve chvíli, kdy tisknu kliku zdejší hospůdky a vstupuji dovnitř. Rozhlížím se kolem sebe a pátrám po Nině a jejích přátelích. První věc, které si všímám, je odér evokující hořkost, smísený s citrusy a kouřem z dýmky. Mimoděk nakrčím nos. Nikdy dřív jsem v putyce nebyla, a sotva překročím práh, zaplaví mě horko takového druhu, jako když dlouho sedíte u ohně. Je tu rušno. U baru většinou lelkují postarší pánové s dlouhými lícousy unavení věkem,

ale u stolku ve vzdáleném rohu sedí Nina se dvěma umělecky vyhlížejícími týpký. Takové lidi poznám na kilometry. Naklání hlavy k sobě a upíjejí červené víno, pohroužení do rozhovoru. Nině na temeni hlavy balancuje červený baret. Zachytí můj pohled, mávne na mě a já se proplétám mezi lidmi.

„Kde ses schovávala?“ zeptá se zvědavě, sotva se přiblížím. Potom se otočí k ostatním. „Tohle je dívka, o které jsem vám vyprávěla. Elizabeth, tohle je Eddie a Babs.“

Babs poskakují kolem obličeje kaštanové kadeře, když se posouvá kolem stolu, aby mi udělala místo. Plaše se usměje a já si všimnu, že má křivý nosík posetý pihami. Dlouze potáhne z cigarety.

„Prý jsi také umělkyně,“ poznamená hlasem se silným venkovským přízvukem.

„Přinejmenším na ni aspiruji,“ odpovím opatrně, ale ona nad mojí nejistotou mávne rukou.

„Každý umělec je aspirující umělec,“ upřesní laskavě. „Nepřestáváme se učit, bez ohledu na to, jak dlouho jsme v oboru.“

„Jakže se jmenuješ?“ zeptá se mě nepřítomně Eddie z druhé strany stolu a upře na mě zelené oči s těžkými víčky. „Emily, že?“ Zvedne dlouhou štíhlou paži, aby si odhrnul z obličeje vlnité vlasy, a natáhne se přes Babs, která se musí zaklonit, aby mi mohl potřást rukou.

„Je to Elizabeth, Eddie,“ opraví ho a přinutí jej usednout zpátky na židli. Eddie nesouhlasně nakrčí dlouhý římský nos.

„Proboha, vážně jí tak budeme říkat? Co takhle Birdie? To je přece zkratka pro Elizabeth. Nebo snad ne?“

Birdie, opakuji si v duchu. Líbí se mi to. Zní to mnohem bohémštěji než Elizabeth. Takhle by se mohla jmenovat umělkyně. Zní to bezstarostně. Jméno jako stvořené pro dívku, která se do všeho vrhá po hlavě a ničeho nelituje.

„Oslovujte mě, jak uznáte za vhodné,“ odpovím tak, jak by určitě zareagovala Birdie, a doufám, že jsem svá slova pronesla s patřičnou nonšalancí.

„Víš, Birdie, musela jsi projevít aspoň *špetku* talentu, protože jinak by tě do Svaté Áni nevzali,“ odpoví mazaně, opře se o židli a přehodí si jednu nohu přes druhou.

„My víme, že to není pravda, Eddie,“ rýpne si Nina. „Jinak bys tam tak dlouho nevydržel.“

Na okamžik jsem v šoku, ale Nina i Babs vyprsknou smíchy a Eddie jen zakoulí očima a vyplázne na Ninu jazyk. A tak se přidám a nervózně se zahihňám.

„Neboj se, na náš vyjadřovací styl si brzo zvykneš.“ Babs na mě spiklenecky mrkne a nalije mi víno. „Škodolibí jsme jenom k sobě navzájem, a to proto, že se máme tak rádi.“

„Díky,“ hlesnu a převezmu od ní sklenku. Dlouze se napiji, abych uklidnila nervy. Alespoň tak to dělají ve filmech. Nechci, aby ostatní poznali, že alkohol piji poprvé, ale vzápětí skoro všechno vyplivnu nazpátek, částečně proto, že je to ta nejodpornější věc, jakou jsem kdy ochutnala, ale především z toho důvodu, že se otevrou dveře a do hospody vejdou dva muži, kteří zde působí ještě nepatřičněji než my. Jsou cítit penězi a rafinovaností. Zamíří k baru a lidé se před nimi uctivě rozestupují, jako by přišlo bůhvíjaké panstvo. Mají na sobě ručně šité obleky a ve venkovské knajpě působí jako pěst na oko. Zaujmou mě jejich úhledně ostříhané vlasy a záda rovná jako pravítko. Jeden z gentlemanů se zdá být silný a atletický, sako se mu napíná přes svalnatou hrud. Nazlátlá pleť svědčí o tom, že tráví spoustu času venku, a vlasy medové barvy se lesknou v mdlém světle. Muž kráčející po jeho boku je vyšší, štíhlejší a tmavovlasý. A není pochyb o tom, že je to ten, s nímž jsem se odpoledne pohádala v lese.

„Ach ne...,“ zasténám a přikrčím se na židli.

„Co se děje?“ podívá se Babs a otočí se, aby zjistila, kam se dívám.

„Ten muž, který právě přišel... Ten vysoký a tmavovlasý... Myslíš, že si mě všiml?“ Ve snaze vyhnout se odhalení málem sklouznu až na podlahu.

„Alexander Tremayne?“ chechtá se Eddie. „Proč tě u všech svatých zajímá, jestli tě viděl? Bez urážky, zlato, ale u něho nemáš šanci.“

„Neznám jeho jméno,“ zamumlám a nakukuji přes desku stolu, „ale je to určitě on.“

„Co se děje?“ naléhá Nina. Všichni tři na mě zvědavě hledí, jako bych zešílela.

„Odpoledne jsem se vypravila na průzkum okolí a nešťastnou náhodou jsem zabloudila do jeho honitby,“ vysvětluji a kradmo pokukuji po Alexanderovi. Zjišťuji, jestli si mě všiml. „Pohádali jsme se...“ Zarazím se dřív, než jim stačím vyklopit celou historku.

„Těší mě, že už si tu děláš kamarády,“ ušklíbne se Nina, ale Babs se zatváří mnohem zaujatěji.

„Ty ses pohádala s Alexanderem Tremaynem?“ opakuje, jako by se potřebovala přesvědčit, že se nepřeslechla, a kouše se do rtu.

„Milé setkání to rozhodně nebylo, zato je to určitě on. Proč o něm mluvíte celým jménem?“ prohodím lehkomyšlně. „Zní to, jako by byl nějaká celebrita.“

„Cha!“ vyprskne Eddie smíchy, potom se zarazí, zapálí si cigaretu a odvrátí se. „Jestli tu žijí nějaké celebrity, tak to jsou Tremayneovi. Naše místní aristokracie obývá obrovské sídlo s názvem Abbotswood Hall. Hlavou rodiny je hrabě z Trevellas. Ten blondák je Ctihodný Henry Tremayne. *Alexander* je jeho starší bratr, osmnáctý vikomt Trevellas a dědic celého panství. Nemůžu uvěřit, že jsi na něho natrefila!“ dodá závistivě a odklepne popel do popelníku. „Podle toho, co jsem slyšel, je to celkem hulvát.“

„Mnohem důležitější je, že Tremayneovi jsou mecenáši naší umělecké školy,“ podotkne významně Babs. „A já mám takový dojem, že poslední dobou velí Alexander. Jeho otec

si odnesl z války vážné zranění. Proto se prosím snaž nenaštvat muže, který rozhoduje o tom, kolik od nich dostaneme peněz.“

„Aha...,“ hlesnu a očima zabloudím tam, kde se Tremayneovi opírají o barový pult. „Nejspíš se skutečně nevyplácí si ho znepřátelit.“

„Nejspíš ne,“ posmívá se Eddie a zvedne ke rtům sklenici s vínem.

„S tím bych si hlavu nelámala.“ Nina pokrčí rameny a skloní se, aby si od Eddieho připálila cigaretu. „Do školy se už nejdou ani podívat. Je zázrak, že ji dosud financují,“ dodá a vyfoukne oblak kouře. „Zřejmě to dělají jenom proto, aby v očích místních lidí vypadali dobře.“

Pokouším se k celé záležitosti zaujmout přezíravý postoj, avšak nedokážu se ubránit přání vrátit čas. Kdybych věděla, co vím teď, nikdy bych za ten plot nešla.

„Dáme si ještě víno?“ zeptá se Babs, když vytřásá z lahve poslední kapky. „Mám příšernou žízeň.“

„Ano, chce to víc vína!“ vykřikne Nina a nadšeně zabubnuje dlaněmi do stolu. „Nová spolužačko, myslím, že je řada na tobě.“

„Ach, prosím, nenuťte mě jít k baru, když je tam on,“ škemrám a schovávám obličej do dlaní.

„Běž, prosím!“ pobízí mě nadšeně Eddie a prakticky mě zvedne ze židle. „Nemůžeš se mu věčně vyhýbat. Tohle je malé městečko. Kromě toho se chci stát svědkem druhého kola! Ber to jako iniciační rituál. Podle mě jsi vyvázla celkem lacino.“

Zdráhavě se doploužím k baru a objednáám lahev vína. Pokouším se skrýt tvář za vlasy, což je obtížné, když mi dosahují jenom k bradě. Sveřepě zírám na polici se zaprášenými lahvemi za pultem a odpočítávám vteřiny do barmančina návratu. Bolestně si uvědomuji, jak jsem zranitelná, a prosím bohy, aby si mě Alexander nevšiml.

„Bože můj, to jste vy?“ ozve se vedle mě opovržlivý hlas a já se otočím. Jímá mě hrůza. „Dvakrát během jediného dne. Čemu vděčím za tu radost?“

Ani se na mě nepodívá. Cíví přímo před sebe na zarámované fotografie visící na stěně. Rozhlédnu se v zoufalé naději, že mluví s někým jiným. Jeho bratr někam zmizel a u baru jsme zůstali sami dva, takže bohužel nemůžu předstírat, že nemluví na mě. Znovu na něho pohlédnu a zkoumám jeho ostře řezaný profil. Tváře se mu mírně zardívají z horka a pod vystouplými lícními kostmi se mu vytvořily dokonalé růžové kruhy. Když se ke mně konečně otočí, zarazí mě sytá barva jeho hnědých očí, orámovaných hustými tmavými řasami. Ze samého šoku jsem si toho napoprvé nevšimla, ale je nepopíratelně pohledný a mně se na okamžik zatelel srdce. Škoda že se příjemný vzhled nesnoubí s přívětivou povahou.

„Dobrý večer,“ pozdravím ho s nuceným úsměvem, když se moje srdce konečně vrátí k pravidelnému rytmu.

Povytáhne obočí a předstírá, že se zmateně rozhlíží a domnívá se, že mluví s někým jiným. Vypovídá to o tom, že pěkný vzhled není ani zárukou slušného vychování a on nemá v nejmenším úmyslu zakopat válečnou sekeru.

„Podívejte se, nestojím o potíže,“ povzdechnu si v posledním pokusu o přiměří a potom se otočím a hledám obsluhu, ale pořád cítím, jak mě propaluje svýma temnýma očima. „Na co tak civíte?“ zeptám se neomaleně a mimoděk se dotknu tváře.

„Zkouším uhodnout, jestli máte dvojče, anebo jste tatáž dívka, která si koledovala o hromadu potíží, když navzdory zákazu vtrhla na můj soukromý pozemek a začala mě komandovat,“ odpoví jízlivě. Posměšně se na mě podívá, nakloní hlavu a vlasy mu spadnou do očí.

„Dělá vám potíže přijímat rozkazy od dívky?“ odseknu dřív, než se stačím opanovat, a odměnou je mi letmý výraz překvapení, než se Alexander stačí vzpamatovat.

„Pouze od těch, které především nemají co dělat na mém panství,“ rýpne si. „Máte štěstí, že mám tak dobrou mušku. Mohl jsem vás zastřelit.“

„Přesto jste toho jelena minul,“ opáčím a všimnu si, jak mu na čelisti popuzeně zacukal sval.

„No..., rozptýlila jste mě,“ zadrmolí a sklouzne tmavýma očima k našemu stolu v rohu. „Podle vaší společnosti soudím, že jste studentkou výtvarné školy. Nebo se pletu?“

„Vypadá to tak.“ Pokrčím rameny.

„Zajímavé... Hodláte mi někdy prozradit svoje jméno?“

„Vy jste se mi také nepředstavil,“ zdůrazním.

„Ale vy přece víte, kdo jsem.“

„Kdepak, to nemohu říct,“ lžu statečně. Předpokládám, že bude zklamaný, ale on se naopak zatváří, jako když je příjemně překvapený.

„Potom mi dovolte, abych se představil,“ spustí a napřáhne ke mně ruku zrovna v okamžiku, kdy se vrátí barmanka s mou objednávkou. „Alexander Tremayne. Žiji kousek za městem. Dovolte mi, abych vám tuhle lahev vína věnoval,“ dodá a podá ženě za pultem peníze dřív, než stačím zareagovat.

„Proč to děláte?“ zeptám se a zrudnu. Nyní to vypadá, že si prostřednictvím peněz zvyšuje skóre, když já zjevně vítězím na poli důvtipu.

„Považujte to za nabídku smíru.“ Pokrčí rameny a chopí se vlastního drinku.

„Máte ve zvyku napřed si místní lidi znepřátelit, a potom si je kupovat?“ vyštěknu podrážděně.

„Ne. Zdejší obyvatelé jsou všichni celkem dobře naložení. Kvůli vám jsem musel udělat zvláštní výjimku.“ Naše zraky se opět střetnou a jeho oči navzdory mizernému světlu zajiskří lotrovinou. Vidím, jak moc ho baví mě vytáčet.

Našpulím rty. Sama na sebe se zlobím, že jsem mu dovolila, aby se mi dostal pod kůži. „Než půjdu spát, určitě pánu-bohu vděčně poděkuji, že mi vás poslal do cesty,“ odpovím sarkasticky, popadnu lahev a otočím se k odchodu.

„Jestli na mě chcete myslet, než půjdete do postele, je to čistě vaše věc.“ Uchechtne se a napije se piva. Cítím, jak rudnu. „Nechcete se zdržet a dát si se mnou něco k pití? Můžu vám poskytnout spoustu materiálu k přemýšlení.“

„To jste mě radši měl zastřelit, když jste dostal příležitost,“ odpovím prostě a všimnu si, jak mu pobaveně zacuká v koutcích úst.

„Skutečně mi neprozradíte svoje jméno?“ zeptá se mě znovu, když odcházím, ale já se neobtěžuji odpovědět. Jsem ráda, že se mi povedlo vytvořit určitý prostor mezi mnou a protivným lordem z Abbotswoodu. Cítím, jak mi buší srdce.

„Ten chlap je nesnesitelný!“ zvolám, když se vrátím ke skupince, a postavím lahev na stůl s větší razancí, než je třeba.

„Tedy to šlo dobře?“ zeptá se mě vesele Eddie a naplní nám sklenky až po okraj. „Vyklop to. *Všechno*.“

Dychtivě popadnu skleničku a dopřeji si několik doušek. Ostrá chuť mě donutí k úšklebku, ale grimasu schovám do dlaně, protože chci na své nové známé udělat dobrý dojem. „Skutečně si o sobě moc myslí. Je přesně tím druhem člověka, o kterém jsem se domnívala, že se mu vyhnu tím, že se přestěhuji sem.“

„Abychom byli fér – jeho vysoké sebevědomí nepochybně souvisí s tím, že se narodil jako syn hraběte,“ podotkne Babs a moje zlost malinko povolí.

„Komu se vyhýbáš?“ vyzvídá Nina a opře se lokty o stůl.

„Nikomu,“ couvám. Odstrčím víno a uvědomím si, že jsem moc mluvila. Na svěřování je příliš brzy, když se sotva známe. Ale cítím, jak jsem v Nině probudila zvědavost. „Víš, co by mě zajímalo?“ zeptám se a vyhýbám se jejímu pronikavému pohledu. „Má člověk šanci získat ve škole stipendium? Teta mi slíbila zaplatit studia přes léto, ale jestli tu chci zůstat déle, musím si sama zajistit nějaký zdroj financí.“

„Ano, možností je zde hned několik,“ ujistí mě Babs. „Tímhle způsobem se tu držím já. Všichni se nenarodili se stříbrnou lžičkou v puse jako tihle dva,“ dodá a vrhne kritický pohled na Ninu a Eddieho. A já vycítím ve vzduchu rozpaky.

„Nebavme se o penězích!“ vykřikne dramaticky Eddie. „Nudí mě to.“

„Přesně takovou odpověď bych čekala od zazobance,“ zamumlá Babs a kradmo se na mě podívá. Napadne mě, že se snaží odhadnout, do jaké kategorie patřím, jenže já náleží někam doprostřed, což je svým způsobem ošemetné, a nemám v úmyslu přidat se ani na jednu stranu. Proto předstírám, že jsem si ničeho nevšimla, a usrkávám víno.

„Pověz nám, Birdie,“ spustí Nina ve snaze dostat hovor do bezpečnějších vod, „co tě sem přivedlo?“

„Pokud mám být zcela upřímná, tak o tomhle místě jsem se dozvěděla teprve před několika týdny,“ přiznávám. „Teta mi poslala leták. Vždycky mě bavilo malovat. Ve škole jsem mívala nejradši výtvarnou výchovu a učitelé se domnívali, že mám talent, ale rodiče trvali na tom, že je to jenom koníček. Když jsem povyrostla, spíš jsem je tím otravovala.“

„Otravovala!“ Eddie se zatváří pobouřeně. „Umění je ta nejhlubší forma vyjádření, zvětšovací sklo, jímž nahlížíme do dějin, společnosti, emocí...“

„Nemohla bych s tebou víc souhlasit,“ přikývnu. „Ale nedokázala jsem je o tom přesvědčit. Nakonec se to povedlo mé tetě. A tak mi dopřáli jedno léto, abych jim dokázala, že ve mně skutečně něco je.“

„A co si počneš na konci léta?“ vznese Nina provokativní otázku a přimhouří oči.

Myslím na slib, který jsem dala otci ohledně Charlese, a znovu usrknu vína. „Já ne-nevím,“ zajíknu se a oni se zatváří mírně zklamaně.